

123. ТОТЪО ВОЙВОДА И ХАДЖИ ДИМИТЪР

Блажена гора, зелена,
блажена Стара планина.
Никога празна не стоиш,
ни зиме, горо, ни лете.
Зиме си пълна с овчари,
лете си пълна с юнаци,
на всяка бука и юнак,
на всеки долмен и байрак.
Най-напред беше, вървеше,
капитан Тотъо войвода,
Хаджи Димитър от Сливен,
Кючук Стефан от Тулча.
Тотя вуйча си думаше:
– Вуйчо ле, Хаджи Димитре,
днеска е Света Неделя,
черно ме куче ухапа,
ясни ми кърви олея,
олея, не заболя.
Дорде си дума издума,
пукнала пушка читашка,
удари Тотъо в главата,
между двете черни очи,
между двете черни вежди.
Тотъо вуйчо си думаше:
– Вуйчо ле, Хаджи Димитре,
ходите къде ходите,
мене със вази носете.
Дето ми душа излезе,
тамка ми гроба сторете
и много здраве носете,
на мойта булка хубава.
Децата ми да не пръсне,
момчето даскал да даде,
а момичето – даскалка.